

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. Варна, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Калинка Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20213110204008 по описа за 2021 година

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН въз основа на жалба предявена от С.Д против Наказателно постановление № 594476-F621251/19.08.2021г. на Началник отдел „ОД“ Варна в ЦУ на Национална Агенция по приходите, с което на С.Д е наложено административно наказание **"Имуществена санкция"** в размер на 1000 лева на основание чл.185 ал.1 от ЗДДС.

В съдебно заседание редовно призован жалбоподателят се представлява от процесуален представител който поддържа жалбата.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от процесуален представител, който оспорва жалбата в първото съдебно заседание.

След преценка на доводите на въззивника и с оглед събраните доказателства по делото, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 20.07.2021 г. при извършена проверка от 1 5:15 ч. на обект - магазин „Аслан Голд“ находящ се в гр. Варна ул. „ Дрин" №53, стопанисван от С.Д е установено, че С.Д в качеството му на задължено лице по чл. 3 от Наредба Н - 18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на МФ не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки от търговския обект, чрез издаване на

фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство, с което е допуснато нарушение на разпоредбите на същата наредба. За извършената контролна покупка кутия, на стойност 100 лв., платени в брой от клиент на лицето Страхил Дерменджиев, не е издадена фискална касова бележка от въведеното в експлоатация и работещо в обекта ФУ или от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба № Н - 18/13.12.2006 г. Извършеното нарушение се доказва и от установеното наличие на касова разлика в размер на 100 лв. между наличните парични средства в касата съгласно приложен опис, и тези разчетени от ФУ. За извършената контролна покупка е следвало да бъде издаден фискален бон. От ФУ е изведен дневен отчет от проверяващите. Извършеното нарушение е довело до неотразяване на приходи. Бил е нарушен чл. 25, ал. 1 , т. 1, във вр. с чл. 3, ал. 1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 година на МФ, във вр. чл. 185, ал. 1 от ЗДДС. С оглед установеното при проверката, административнонаказващият орган приема от правна страна, че са нарушени разпоредбите на чл. 25, ал. 1 т.1, във връзка с чл. 3, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г. на МФ.

Въз основа на този протокол и констатациите от проверката бил съставен акт за установяване на административно нарушение. В него било описано нарушението и същото било квалифицирано като такова по чл.25 ал.1 т.1 от Наредба Н-18/13.12.2006г. на МФ. АУАН бил предявен на жалбоподателя, който тогава и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН не депозирал писмени възражения.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение е издадено и атакуваното пред настоящата инстанция наказателно постановление, с което административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации в акта. Нарушението било квалифицирано като такова по чл.25 ал.1 от Наредба Н-18/13.12.2006г. на МФ, като било установено че това нарушение е било извършено за първи път. На основание чл.185 ал.1 от ЗДДС на въззивното дружество било наложено наказание Имуществена санкция.

В хода на съдебното производство б е разпитан свид. П. Т. чиито показания съдът кредитира, като дадени обективно и безпристрастно, и цени като доказателства по делото.

Съдът не кредитира показанията на свид. С. Христов-внук на жалбоподателя. Показанията му са в противоречие с останалия събран доказателствен материал-гласните доказателства-показанията на свид.Т. и писмените доказателства-финансов отчет и др. приложени по преписката. Показанията на този свидетел съдът намира за пристрастни.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно наказателната преписка, събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните **правни изводи**:

Въззивната жалба е депозирана в законния срок и от легитимен субект, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество се преценява като основателна.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- от Зам. Директора на ТД на НАП- гр.Варна, съгласно заповед № ЗЦУ- ОПР-1149/ 25.08.2020г. на Изпълнителния директор на НАП.

В хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Актът е бил издаден в предвидения в чл.34 ал.1 от ЗАНН двегодишен срок от извършване на данъчното нарушение. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Вмененото във вина на въззивника нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Не са допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на постановлението и по никакъв начин не е накърнено правото на защита на жалбоподателят, което той е упражнил с подаването на жалба до въззивната инстанция. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано.

Съдът намира, че правилно административнонаказващият орган е констатирал нарушение по чл. 25 ал.1 от Наредба Н-18/13.12.2006г. на МФ като е отнесъл фактите към хипотезата на правната норма. Безспорно е установено по делото, че в обекта, стопанисван от жалбоподателя на 20.07.2021г. е била приета парична сума в размер съответно 100 лева като плащане за стока, като не е била издадена фискална касова бележка. Това се подкрепя и от обстоятелствата, отразени в протокола за извършената проверка, междинен финансов отчет, протокол за извършена проверка, опис на парична и касова наличност, периодичен отчет от ФУ, както и от свидетелските показания на свид. Т.. Поради това съдът намира за установено, че е имало извършено плащане и не е бил издаден касов бон. Съгласно нормативните актове единствено при спиране на захранващото напрежение и ремонт на фискалното устройство за документираното в паспорта време продажбите се документират с касови бележки от кочани. Във всички останали случаи е налице задължението всяка една покупко-продажба да бъде документирана с фискален касов бон. В настоящия случай обективно е било възможно да се издаде касов бон в момента на продажбата, но безспорно бе установено от доказателствата по делото, че такъв не е бил издаден, въпреки че монтираното фискално устройство е било работещо. Съдът намира, че жалбоподателя е бил длъжен да издаде касов бон след като е приел плащането за конкретната стока. Съдът намира, че е следвало касов бон да бъде издаден в момента в който е била заплатена стойността на стоката, което не е било сторено от търговеца. Правилно административнонаказващия орган е приел, че извършените нарушения осъществяват състава на чл. 185 ал.1 от ЗДДС, тъй като това е разпоредбата, в която се предвижда наказание за неиздаване на касова бележка. Причините поради които не е била издадена касова бележка са ирелевантни. Жалбоподателят не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение.

Съдът намира, че в случая не би могла да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН и да се приеме, че е налице маловажен случай на административно нарушение. Неспазването на законовите норми, свързани с данъчното законодателство, независимо от липсата на реално настъпили щети за Държавата или държавния бюджет не може да бъде възприето като маловажност на допуснатото нарушение. Следвало е въззивникът да има

дължимото законосъобразно поведение за спазване на принципите, условията и реда на ЗДДС. Поради изложеното до тук, съдът намира че извършеното нарушение не следва да се приема като маловажно.

При индивидуализацията на размера на наложеното наказание административно-наказващият орган не се е съобразил с всички обстоятелства, визирани в чл.27 ал.2 от ЗАНН, а именно това че нарушението е извършено за първи път. Поради това съдът намира, че определеното наказание имуществена санкция определено към максималния размер предвиден в закона е прекомерно. Наказание към минималния размер би било по справедливо и съответстващо на извършеното нарушение и ще изпълни целите на чл.12 от ЗАНН.

Искания за разноси са направени от страните и са представени списъци с разноси. Според съда с оглед изхода на делото следва да се присъдят разноси на двете страни по съразмерност.

В случая жалбоподателя е направил разходи за защитник в размер на 800 лева, което е над минимума определен в чл.8 ал.1 т.1 от Наредба№ 1/04г. за размера на адвокатските възнаграждения. Тъй като санкцията наложена на жалбоподателя се намалява от 1000 лева на 500 лева следва и частично да се уважи искането на разноси за защитник. Затова съразмерно с размера на изменената част на НП следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съд. разноси за адв. възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата 400 лева.

Същевременно въззиваемата страна НАП гр.Варна също е направила разноси –поискала е ю.к. възнаграждение. В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО, съизмеримо с размера изменената част на НП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото не представлява фактическа и правна сложност изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО, но като съобрази, че по делото са проведени едно съдебно заседание, в което е участвал процесуален представител на Д „ИТ“, намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно сумата от 80 лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди заплащане на разностите за юрисконсултско възнаграждение,

намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата от 40 лева. Предвид гореизложеното, съдът

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 594476-F621251/ 19.08.2021г. на Началник отдел „ОД“ Варна в ЦУ на Национална Агенция по приходите, с което на С.Д е наложено административно наказание **"Имуществена санкция"** в размер на 1000 лева на основание чл.185 ал.1 от ЗДДС, **КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА** на наложеното административно наказание **"Имуществена санкция" на 500 лева.**

ОСЪЖДА С.Д да заплати на НАП-Варна сумата от 40 лева , представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА НАП –гр.Варна да заплати на „Сентерето-Страхил Дерменджиев” ЕТ сумата от 400 лева, представляваща съдебни разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че мотивите към решението са изготвени пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

След влизане в сила на съдебното решение, административно-наказателната преписка да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____